

og ikke er gaaet ud fra, hvad der i sig selv var det Rigtigste, saaledes synes dette med endnu større Føie at kunne anføres mod den første Deel af dette Lovforslag. Det vil bemærkes, at i Biskelligheden faaer efter Lovforslaget Faderen eller Den, der træder i Faderens Sted, den afgjørende Myndighed til at bestemme, i hvilken Religion Børnene skulle opdrages; thi, blive Forældrene ikke enige, da er det Faderen, der bestemmer, det vil med andre Ord sige: det er altid Faderen. Men der er derhos efter „Faderen“ tilføiet: „eller Den, der træder i Faderens Sted“. Hvilke Begreber man nu ogsaa har om Familielivet, saa synes dog dette at være gaaet for vidt. Det er vel ikke aldeles klart, hvad man her forstaaer ved Den, der træder i Faderens Sted; slundom kan man derunder forstaae Moderen, og i saa Tilfælde var Sagen i sin Orden; men ofte maa man ved det nævnte Udtryk forstaae en heel anden Person, og, som det staaer her, maa man næsten troe, at der var meent den juridiske Formynder for Barnet i Modsætning til Moderen. Dette maa man dog i alle Tilfælde ansee for absolut forkasteligt, at Moderen skulde berøves sin Ret til at bestemme, i hvilken Religion Barnet skal opdrages, og at dette skulde overdrages til den af Magistraten beklæbte juridiske Formynder. Fremdeles maatte naturligtvis Stedfaderen ansees for „Den, der træder i Faderens Sted“; men ogsaa her synes det aabenbart, at Moderen er nærmere berettiget til at bestemme, i hvilken Religion hendes Børn skulle opdrages end Stedfaderen, som dog aldrig kan komme i det inderlige Forhold til Børnene som disses virkelige Moder.

Jeg kunde iøvrigt fristes til at gaae videre og foreløbigt sige, at jeg vilde hellere have gaaet ind paa en Lov, som havde fastsat lige det Modsatte: at nemlig den Bestemmelse skal være afgjørende, som tages af Moderen. Lovforslaget har her ganske, som før berørt, betragtet Sagen fra et blot ydre Standpunkt, istedetfor at trænge ind i selve Forholdet; man har sagt: Faderen er Familiens Hoved, det er altsaa naturligt, at han bestemmer om alle sliche Forhold. Saavidt jeg erindrer, staaer der i de Collegier, som min ærede Nabo (S. G. Larsen) i sin Tid gav de juridiske Studerende,

at Faderen er Familiens Hoved udad; men dette sidste Tillæg maa vel bemærkes, Faderen er Familiens Hoved udad, men han er det neppe indad. Som i sig selv, saaledes endmere, hvor Staten og alle de borgerlige Forhold optage det Meste af Mandens Tid, bliver Hustruen det væsentligste Medlem af Familien. (Ret!). Jo, navnlig i de dannede Classer maa man indrømme, at det tidt er saaledes, at Manden næsten er, om jeg maa bruge det Udtryk, som Gjast i sin Familie: han søger Hvile og Ro i Familien; men dennes egentlige Centrum, det Væsentlige i den maa dog snarere siges at være Hustruen end Manden. Jeg siger forøvrigt kun, at jeg vilde overlade Afgjørelsen til Hustruen, dersom jeg skulde vælge Et af To, Manden eller Hustruen alene, men ingen af Delene er det Rigtige; det Rigtige er aabenbart, at Staten ikke blander sig i dette Forhold (Ja! Hør!), men overlader det til Forældrene selv. Altsaa istedetfor at Resultatet efter det fremlagte Forslag bliver, at den første Pasfus: „Naar Personer af forskellig Troesbekjendelse indgaae Ægtefæb, er det dem overladt at forene sig om, i hvilken Tro Børnene skulle opdrages“, istedetfor at denne Pasfus egentlig ikke betyder Noget, men at den anden Pasfus kommer til at gjælde; saa skulde det efter min Anskuelse netop være omvendt; den anden Pasfus skulde aldeles udstryges, og Loven skulde indeholde, at: „Naar Personer af forskellig Troesbekjendelse indgaae Ægtefæb, er det dem overladt at forene sig om, i hvilken Tro Børnene skulle opdrages.“ Jeg indseer nu, at man vil svare: Ja, men dersom Forældrene ikke kunne blive enige, naar de altsaa, saa at sige, have erklæret sig fallit i denne Henseende, hvor da ikke Staten træde til? Men hertil maa man svare, at der er Forhold, som Staten skal erkende, at den ikke skal gribe ind i; de meest inderlige Forhold, de religiøse, Familieforholdene, dem bør den neppe blande sig i. Skulde man nu imidlertid mene, at Staten burde gjøre dette, da troer jeg endda, at der vil være en Udvei, som i alle Tilfælde mere vil nærme sig det rigtige end det, som her er forelagt, nemlig at forlange, at Ægtefolk, inden de indtræde i Ægtefæb, først blive enige om, i hvilken Troe Bør-